

Victor García Robles

Naj ve, kaj se dogaja z živo solzo in z grdimi besedami

Včeraj, ko sem pisal neko drugo pesem,
 so se mi utrnile solze,
 solze jeze, veste,
 poslušal sem v svoji glavi udarce žog na dvorišču,
 krike gorečih navijačev,

medtem sem pisal neko pesem,
 roke sem tiščal v žepu,
 iskal sem zadnji belič,

utrinjale so se mi solze in so zbudjale usmiljenje,

medtem sem mislil na stavko železničarjev,
 na mobilizacijo, na rast dolarja,

pisal sem neko drugo pesem,
 ne tega pamfleta, nekaj drugega,
 v čemer je moj pesniški poklic
 pripovedoval slavcu o mavrici
 in nemirni zvezdi o lepoti,

vsekakor sem mislil na druge stvari,
 roke so se mi tresle in mislil sem na vojno,
 na H bombo v Buenos Airesu,
 ki bi lahko padla na te ljubljene ulice,
 kjer je toliko božanske mladosti,
 trgovin, gostišč, dreves,
 drhtečih vogalov za ljubezenska srečanja,
 Od vsega tega ne bi ostalo nič...

Jokal sem, da me je vse bolelo,
 medtem so nastajali moji verzi in se smejali,
 kajti ljudje imajo radi to, kar jim daje upanje,
 potrebujejo zadovoljstvo, ki jim nekoliko pomaga,
 vsaj z enim zabavnim verzom...

prav, stari, jokal sem kot obupanec,
 pisal kartice po zlatem pravilu,
 medtem sem slišal radio, ki je govoril o demokraciji,
 žoge so zares pretiravale,
 po radiu niso rekli: – Pomilostitev za stavkajoče –
 po radiu niso rekli: – Vojska se ukvarja
 s tihotapstvom –,
 po radiu niso rekli: – Predsednik laže,
 zaslišujejo ga,
 zavrgel je program,
 naj pove ljudem, kaj se dogaja,
 gospod predsednik, zagotavljam vam,
 ljudstvo se vda, če je treba,
 gospod predsednik, brez demagogije,
 od vas je odvisnih toliko stvari,
 a po radiu rečejo: – Pristal je na agrarno
 reformo –,
 po radiu ne povedo, kdo je ubil Satanowskega in
 Ingalinella,
 po radiu ne povedo nobenega sranja,
 samo kegljaške rezultate in kviz,

časopisi so prav taki,
 le kateremu kurcu služijo časopisi,
 pitajo nas z vzhodnjaškimi fintami,
 pitajo nas z zahodnjaškimi fintami,
 revije nas rajcajo s kakšnimi napol nagimi
 kurbami;

včeraj so mi tekle solze, ko sem pisal;

stari, sramota je, sem mislil z veliko ihto,
 toliko je nas, ki smo siti teh večnih bedarij,
 prodajalec časopisov mi je govoril:
 – Ta dežela je eno samo sranje!

Zavrnil sem ga:
 – Ni res, ta dežela
 ni nič slabša od katerekoli druge dežele!
 Potem mi je rekel:
 – Ljudje niso vredni počenega groša!

In sem ga spet brcnil:
 – Imamo ljudstvo,
 ki ni nič slabše od kateregakoli drugega ljudstva!

Nekoliko zajeban, me je prodajalec časopisov vprašal:
– Torej, kateri vrag naj vse to razume?

– Dobro veste, kaj se dogaja – sem mu odgovoril
in potem so me oblike solze,

– dobro veste, kaj se dogaja – sem mu odgovoril
in potem sem čutil, da so me verzi
suvali v roko

in so mi možgani trzali kot streli iz puške
in so me dajali strašni krči v krvi,
spoprijel sem se z vsemi butci, ki so nam jih dali,
nisem mogel več prenašati starih bridkosti
in potem sem slišal, da je radio govoril neumnosti
in da je cena časopisa v neumnosti

in sem se spomnil udarca Uribura,
tistega tragičnega tedna,
spomnil sem se Castilla in Perona in električnega
sunka in Revolución Libertade,
spomnil sem se Operación Masacre in strelav
in mrtvih v Córdobi in sem se spomnil
ustreljenih na Plaza Mayo,

in vsakič so tekle vse večje solze,

medtem sem se spomnil konservativizma
in volilne kampanje in splošnih volitev
in vzpona predsednika, ki je bil edino upanje,
boril se je skoraj vse življenje,
in potem sem se spomnil, kaj se je zgodilo z družbo Cade
in Ansec in Grupo Bemberg
in sem se spomnil nakupa letalonosilk,
in osemindvajsetega člana,
manifestacije za Ensenanca Laica,
bomb s solzilcem
in sem se spomnil vsega, medtem ko so se ti verzi
pojavi med mojimi solzami,
spomnil sem se velikih posesti Republike
(na primer latifundij, ki zatirajo ljudi iz
Tecka, tam doli na jugu),

spomnil sem se vsega,
tudi Villa Miseria je Amerika,
pekel v nasadih
(govorili so, da je Tigre Milan: – Pretepač in pijanec,
razcapani črnci),
spomnil sem se vsega,

pogodb z Loebom,
stavke trgovcev z nafto iz Mendoze,
koncesij Shellu in Standard Oilu...

– Kurba! – sem si rekel,
– lepo nas bodo pojahali! –

Kakšne solze so to bile, brat,
medtem sem včeraj pisal to pesem za rešetkami,
vsaka solza je zbujala strah.

– Veste, kaj se dogaja,
veste, kaj se dogaja, –
sem rekel, – vidimo, kaj se dogaja,
pomislite, – sem rekel –,

prodajalec časopisov ni videl solza,
– veste, kaj se dogaja, – sem zakričal –,

(prodajalec časopisov si je zatisnil ušesa,
dva ali trije butci so se zasmejali);

– veste, kaj se dogaja,
veste, veste, kaj se dogaja, –
(proti meni je tekel razjarjen policist),

– veste, kaj se dogaja v tej deželi, –
(policist me je zgrabil za roko),

DA KOLJEJO
DA JIH NA TISOČE BEŽI
DA JIM JE FIGO MAR ZA NAS,

ve, kaj se dogaja,

DA NAS MISLIJO IZŽETI DO ZADNJE KAPLJE,
DA NAS MISLIJO VARATI DO ZADNJEGA TRENUTKA,
DA NAS MISLIJO LOČITI Z BEDARIJAMI,

ve, kaj se dogaja,
ve, kaj se dogaja,
ve,
(policist me je udaril po glavi),

ve, kaj se dogaja,

JE NEKAJ SINOV NEKE VELIKE KURBE
KI SE NORČUJEJO IZ SONCA IN ZEMLJE

IZ LJUBEZNI

IZ VESELJA

iz črne globine preoranih njiv,
iz potrebnih trnjev, kruha in pečenke,
ni jim mar za roke
žensk in dečkov,

DEČKOV, VRAGA!

ne za roke,
temne od dela,

TO SO MORILCI,

TO SO NORCI,

TO SO IMBECILI,

so kreteni, ki poslušajo v bankah,
ki so dobro prikriti,

ve, kaj se dogaja,

ve, kaj se dogaja,

SO ZVERINE, KI NE LJUBIJO NIČESAR,

KI NIMAJO KRVI,

KI BODO NEKEGA DNE ZA TO PLAČALE,

ve, kaj se dogaja,

ve, kaj se dogaja...

in kar naprej padajo moje solze
in brišejo na papirju črnilo teh besed.

Argentinski pesnik **Victor García Robles** se je rodil leta 1933 v Buenos Airesu, kjer živi kot učitelj. Izdaja reviji *El grillo* (Črček) in *El escarabajo de oro* (Zlati skarabej). Njegova poezija je družbenokritična. V reportažnem slogu razkriva argentinske socialne stiske in politične manipulacije vodilnih struktur in severnoameriškega kapitala. Njegova poezija je kritična analiza velikih nemirov in zločinov, ki so pretresali Argentino. Za pesniško zbirko *Slišite, smrtniki* (1965) je prejel znamenito nagrado Casa de las Americas, ki jo podeljuje ta kubanska revija najbolj vidnim mladim pesnikom španske Amerike.